

CREȘTINI ASASINAȚI PENTRU CREDINȚA ÎN ISUS

„Persecuția este orice tratament nedrept suferit de către creștini din cauza credinței lor. Nu este vorba doar de violarea dreptului de a-și alege propria religie, ci de orice fel de discriminare”.

În acest mod definește ultima notă informativă a organizației protestante Open Doors, dramatica situație în care se află peste 150 de milioane de creștini în toată lumea. Această persecuție, de multe ori conduce la moarte. Conform acestei organizații, 332 de creștini sunt asasinați în fiecare lună din cauza credinței lor în Isus, adică peste 10 creștini pe zi.

Persecuția nu este rezultatul întâmplării, ci este premeditată și organizată. Are mai multe nivele, care pleacă de la opresiune până la violarea drepturilor fundamentale, cum ar fi negarea accesului la educație și la un loc de muncă. Pe termen lung, poate ajunge la un nivel de persecuție severă, ceea ce duce la un tratament al creștinilor ca persoane de mână a doua, cărora nu li se respectă nici drepturile de bază.

Ron Boyd-MacMillan, Directorul de Investigații și Strategie de la Open Doors, afirmă că sunt patru cauze care sunt la originea persecuției în toată lumea: extremismul islamic, opresiunea comunistă, naționalismul extremist, intoleranța religioasă și seculară.

În acest sens, evidențiază că „principala schimbare observată în ultimii 30 de ani a fost substituirea opresiunii comuniste de

către extremismul islamic, ca fiind principala prigonitor al creștinilor în toată lumea”.

Cu toate acestea, continuă expertul, aceste forțe de opresiune continuă. „Coreea de Nord, sub un regim stalinist, continuă să fie țara cea mai periculoasă pentru creștini, iar comunitatea cea mai numeroasă care persecută creștinii este China.

Cazurile cele mai recente, care provoacă cele mai multe daune, sunt cele provocate de Daesh (autoproclamatul stat islamic) care a lansat o ofensivă în nordul Irakului, în cursul anului trecut. Primul oraș care a căzut a fost Mosul, după care au căzut și altele mai mici. Zeci de mii de creștini au fugit și majoritatea sunt refugiați (în Kurdistanul irakian și alte regiuni), fără perspectiva unui loc de muncă sau a unei educații școlare adecvate, fără un sistem sanitar sau adăpost decent.

Alte locuri periculoase sunt nordul Nigeriei, unde Boko Haram seamănă teroarea printre creștini și mai recent, nordul Kenyei, unde teroriștii islamici din Somalia întreprind numeroase raiduri, intrând în Kenya și omorând creștinii. Cazul cel mai recent este cel de ieri când 150 de studenți creștini au fost asasinați într-o universitate din această țară.

Sursa: www.stiricrestine.ro
Cules de Roxana și Dorin Chereji

Anunțuri

Luni ora 18.00 Ședință de comitet
Miercuri ora 18.00 Repetiție de cor
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Vineri ora 17.00 Întâlnire de tineret. **Radiografia unei vocații: viața de IT-ist.**
Duminică ora 09.30 Grupurile de rugăciune
Duminică ora 09.30 Cursuri de cateheza
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare

Biserica Creștină Baptistă
"BIRUINȚA"

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Roxana și Dorin Chereji
Tehnoredactare: Ema Pop

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

CE FEL DE CREDINȚĂ AI TU?

„Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.” (Ioan 20:29)

Idea de credință s-a folosit într-un fel atât de superficial încât a ajuns să fie un concept depreciat considerabil în mințile oamenilor.

Eroarea fatală cu privire la credință este să o definim ca o simplă acceptare

DIN CUPRINS:

pag. 2 **Istoria unui imn- Cetate tare- I Dumnezeu**

pag. 3 **Credința cu “proptele”**

pag. 4 **Creștini asasinați pentru credința în Isus**

*“Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”
(Evrei 11:1)*

teoretică a existenței lui Dumnezeu, fără ca aceasta să aibă un impact major asupra vieții celui care pretinde că crede.

În același timp, putem observa că se încearcă o combinare a credinței cu dorința tot mai frecventă de a „vedea” și a „pipăi” pentru a putea „crede”. De fapt, când credința este stimulată de ceea ce vede, aceea nu mai este credință. A crede și a vedea sunt două noțiuni care nu au cum să fie complementare, deoarece atunci când vedem, nu mai este nevoie să credem.

Apostolul Toma a crezut în urma vederii aievea a Cristosului înviat, dar nu acesta este tiparul care definește credința

mântuitoare.

Când cineva rostește asemenea lui Toma: „nu cred până nu văd”, face acest enunț spre propria pierzanie, deoarece când va sosi vremea rânduită să-l vadă pe Cristos, credința nu-i va folosi la nimic, pentru că va fi ajuns în fața justiției lui Dumnezeu.

Este oare atunci credința un lucru absurd, cu desăvârșire lipsit de logică? Nicidecum! Credința mântuitoare nu se naște din imaginația noastră sau din plâsmuirea minții altcuiva. O astfel de credință se capătă în urma interacțiunii cu Scriptura, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Într-adevăr, în cazul în care credința ar fi emanația imaginației omului, ar fi absurdă, ba chiar de domeniul patologicului. Însă, credința care mântuiește este darul lui Dumnezeu care se capătă prin har, prin suveranitate divină și dragoste nemijlocită din partea Domnului. Fiind astfel cadoul din partea lui Dumnezeu, Acesta așteaptă să primim ceea ce ne este oferit, declarând la rândul nostru: cred, Doamne”.

O astfel de credință poate fi recunoscută cu ușurință, deoarece trece dincolo de pragul sentimentelor, fiind

capabilă să schimbe natura, caracterul și comportamentul omului, până acolo încât acesta să poată fi numit „născut din nou”.

Credința autentică înseamnă a crede necondiționat ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său și acceptarea în baza afirmațiilor Sale, că datorită lui Cristos, El ne poate iubi, ne poate ierta și ne poate oferi viața veșnică.

Provocarea pentru noi este nu să ne întrebăm unii pe alții dacă credem, ci mai degrabă: cum credem?

Credem în baza Cuvântului lui Dumnezeu? Este Isus Cristos cel înviat, Domnul vieții tale? Credem fără să clamăm cu disperare umblarea prin vedere? A produs credința aceea o schimbare fundamentală a minții și caracterului nostru? A făcut din mine credința o persoană cu adevărat transformată? Sunt stăpânit de pace, siguranță, biruință și nădejde cerească?

Dacă ai certitudinea că felul în care crezi se definește așa, înseamnă că ești fericitul posesor al credinței după voia lui Dumnezeu.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

ISTORIA UNUI IMN- CETATE TARE-I DUMNEZEU

„Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeu lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.” Psalmul 46:11

În 590, când a ajuns papă, Grigore I a interzis cântarea comună în biserici, pe motiv că numai preoțimea e calificată să cânte, iar mulțimea trebuie să asculte. Această lege a dominat biserica aproape un mileniu în timpul Evului Mediu, adâncind distanța dintre popor și Dumnezeu.

Martin Luther scria: „După teologie, nu este nimic care să poată fi pus alături de

muzică. Muzica îl izgonește pe Diavol și îi umple pe oameni de bucurie. Trebuie să luăm cântarea de la călugări și preoți și să le-o dăm laicilor. Prin cântare, oamenii pot să-și exprime public dragostea pentru Dumnezeu cel Preaînalt.”

Exemplul lui Luther în a folosi cântecul pentru întărirea credinței este elocvent. El a compus treizeci și șapte de imnuri creștine, între care și *Cetate tare-Dumnezeu*, cunoscut și ca *Imnul Reformei*.

Roxana și Dorin Chereji

CREDINȚA CU „PROPTELE”

Drept răspuns, Toma I-a zis: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” „Toma” i-a zis Isus „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.” Ioan 20:28-29

Deși mărturisirea sa de credință este una cât se poate de frumoasă și mai ales cât se poate de curajoasă, interesant este faptul că Domnul nu-l felicita pe Toma pentru această mărturisire, ci chiar îl mustră oarecum. De ce oare? Ce anume nu-i plăcuse Domnului?

Domnul sugerează prin cuvintele Sale, că felul în care Toma a ajuns să-și mărturisească credința, nu este tocmai modelul pe care și-L dorește spre a fi urmat și de alții. Cu alte cuvinte, credința unui om este cu atât mai de nezdruncinat și mai apreciată de Domnul cu cât este bazată pe cuvintele Sale, decât pe semnele și arătările Sale.

Exemplul lui Toma dovedește că omul poate să ajungă să creadă și să mărturisească o credință autentică și frumoasă și în urma experiențelor spirituale, a semnelor și minunilor; iar Scriptura ne relatează suficiente exemple de acest fel și nu trebuie să negăm această realitate.

Dar, cu toate acestea, Dumnezeu își dorește ca El să fie crezut pe baza Cuvântului Său, fiindcă o astfel de credință, puternic ancorată în Scripturi, nu poate fi zdruncinată de nici o circumstanță și, mai important, ea nu este dependentă în permanență de vederea semnelor și a minunilor.

Cu atât mai mult cu cât Toma nu era un oarecare din mulțimea poporului, ci, dimpotrivă, era unul din cei doisprezece, unul care, nu cu mult timp în urmă, spusese în gura mare către ceilalți tovarăși de credință că vrea să moară împreună cu

Isus (vezi Ioan 11:1-16). Iar această din urmă schimbare aproape totală a atitudinii lui Toma nu face decât să dovedească încă o dată cât de nestatornică este inima omului.

Din păcate, acest fel de credință, dependentă de semne, minuni și experiențe extraordinare s-a propagat de-a lungul veacurilor până în zilele noastre. Până și astăzi (sau chiar mai mult azi decât oricând), nu puțini sunt acei „credincioși” care, nemulțumindu-se doar cu Cuvântul lui Dumnezeu, umblă de colo-colo, din loc în loc, din biserică în biserică, cutreierând pământul, uneori la limita disperării, după tot felul de semne, minuni, aratari, vindecari s.a.m.d. De ce fac asta? Fiindcă, din păcate, odată ce au fost atrași „cu zăhărelul” la o astfel de credință, tot cu o astfel de credință (dependentă de semne și minuni) vor căuta să se hrănească toată viața lor.

Am putea să concluzionăm spunând că îndoiala lui Toma, deși nu a fost pe placul Domnului, a fost totuși mijlocul prin care Domnul l-a adus în punctul și în situația în care a făcut cea mai frumoasă mărturisire a vieții sale de copil al lui Dumnezeu. În exemplul comportamentului lui Toma se pot regăsi foarte mulți oameni care, asemenea lui, au fost sau încă sunt frământați de multe îndoieli cu privire la Învierea lui Isus, ori au avut nevoie de dovezi „palpabile” pentru a se convinge de realitatea celor scrise în Evangheliile.

Să nu uităm, totuși, că Toma nu a rămas pentru tot restul vieții departe de Domnul, ci, mai târziu, după o săptămână, el se regăsea în mijlocul fraților, iar aceasta a însemnat pentru el cea mai minunată binecuvântare a vieții Sale.

Claudiu Lupu